

La colla del carrer Estret

El carrer Estret feia honor al seu nom. Hi passaven cotxes, motos, bicicletes i persones, però no hi cabia cap joc.

La Jana, en Roc, la Mei, en Saïd i la Berta havien de caminar fins a una plaça llunyana cada vegada que volien jugar. Un dissabte, la pilota se'ls va escapar i va anar a parar sota la furgoneta del flequer.

—Aquest carrer només serveix per passar —va rondinar en Roc.

—I si també servís per quedar-s'hi? —va preguntar la Mei.

La idea semblava impossible. No podien fer el carrer més ample ni prohibir el pas pel seu compte.

Van començar a observar. Al matí hi havia molt trànsit, però els diumenges gairebé no hi passava ningú. Davant la merceria hi havia un racó buit. El restaurant llençava caixes de fusta resistents. La veïna del tercer sabia molt de plantes.

La colla va dibuixar un plànol. Hi van afegir un circuit de guix, jardineres mòbils i una taula que es pogués plegar. Després van anar porta per porta.

—Ens deixeu provar-ho un diumenge? —preguntaven.

La flequera va oferir esmorzar. El mecànic va prometre posar rodes a les jardineres. La senyora Carme va donar llavors. Fins i tot el conductor de l'autobús, que no vivia al carrer, va portar pintura que li havia sobrat.

No tothom hi estava d'acord.

—Fareu massa soroll —va dir el senyor Miquel.

—I si deixem una hora tranquil·la després de dinar? —va proposar la Berta.

—Em tapareu l'entrada del garatge —va advertir la Lídia.

Van moure el circuit dos metres.

El primer diumenge sense cotxes, les jardineres van tancar els dos extrems del carrer. Els infants van pintar una xarranca, els adults van treure cadires i el senyor Miquel va descobrir que jugava molt bé als escacs.

Al vespre ho van recollir tot. Dilluns, el carrer va tornar a servir per passar.

Però el diumenge següent va tornar a servir per quedar-s'hi.

Amb el temps, l'ajuntament va instal·lar un senyal: «Carrer de joc, diumenges de deu a sis.»

La colla no havia fet el carrer més ample. Havia aconseguit una cosa millor: que hi cabessin més maneres de viure'l.